

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, proti žalovanému: **Magistrát Města Plzně**, se sídlem Kopeckého sady 11, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2007, č. j. 17 Ca 31/2006 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2007, č. j. 17 Ca 31/2006 – 40, bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 10. 2006, č. j. 17 Ca 31/2006 – 17, podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. ve vazbě na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatel jako poplatník soudního poplatku za kasační stížnost soudní poplatek splatný podáním návrhu neuhradil ani po výzvě soudu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel nepodřadil své námitky zákonným důvodům ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., nicméně z jejího obsahu je patrné, že namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele je jeho sociální situace krajskému soudu dobře známa, protože řeší řadu jeho žalob. V daném případě porušil krajský soud zákon tím, že vydal napadené usnesení vůči subjektům, z nichž ani jeden nemá právní subjektivitu. Stěžovatel proto navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V dané věci stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 26. 6. 2006, zn. VNITŘ/D/2792/06, kterým bylo k jeho odvolání zrušeno rozhodnutí Statutárního města Plzně, Městského obvodu Plzeň 1, komise k projednávání přestupků, ze dne 13. 3. 2006, č. j. Rp 581/610/05, a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Protože soudní poplatek splatný podáním návrhu na zahájení řízení nebyl zaplacen, byl stěžovatel krajským soudem vyzván, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek ve výši 2000 Kč za podání žaloby a současně byl poučen o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 23. 9. 2006, ve kterém mimo jiné sdělil, že soud si může dělat legraci nejlépe přímo z JUDr. P. R. a spol. a z českých agentů nainstalovaných k ES, že jeho sociální situace je soudu dostatečně známa a že nemá peníze už ani na papíry. Protože stěžovatel soudní poplatek nezaplatil přes výzvu soudu a ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků, krajský soud usnesením ze dne 4. 10. 2006, č. j. 17 Ca 31/2006 – 17, řízení o podané žalobě zastavil. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Protože stěžovatel nebyl zastoupen advokátem, krajský soud jej vyzval, aby sdělil jméno advokáta, kterým bude zastoupen v řízení o podané kasační stížnosti, a současně předložil plnou moc udělenou tomuto advokátovi, nebo aby podal žádost o ustanovení zástupce soudem a současně předložil soudu vyplněné prohlášení o příjmech, majetkových a osobních poměrech, které bylo přiloženo k této výzvě. Dne 4. 12. 2006 se stěžovatel osobně dostavil na krajský soud a na oddělení správního soudnictví položil dvě nevyplněná potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a k dotazu sdělil, že soudu jsou známy jeho majetkové poměry. Poněvadž za podanou kasační stížnost opět neuhradil soudní poplatek, byl opětovně krajským soudem vyzván, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek ve výši 3000 Kč a současně byl poučen, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Předmětnou výzvu stěžovatel osobně převzal dne 1. 2. 2008 a reagoval na ni podáním ze dne 3. 2. 2008 v podstatě shodného obsahu jako na předchozí výzvu a znovu zopakoval, že jeho sociální situace je soudu dobře známa, že nemá peníze a že zaplatit nemůže a ani nechce. Krajský soud poté usnesením ze dne 12. 2. 2007, č. j. 17 Ca 31/2006 – 40, řízení o této kasační stížnosti zastavil. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel další kasační stížnost, která je předmětem tohoto řízení.

Ani za tuto kasační stížnost stěžovatel nezaplatil soudní poplatek, ale krajský soud s přihlídnutím k charakteru napadeného usnesení jej k úhradě poplatku již nevyzýval a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu. V této souvislosti je třeba uvést, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti (ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích) a splnění této povinnosti není nutně vázáno až na výzvu soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 As 24/2004 - 49, dostupný na www.nssoud.cz). V posuzovaném případě by však zjevně nebylo účelné opětovně stěžovatele k zaplacení soudního poplatku vyzývat. Tento závěr lze nepřímou dovodit i z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy v obdobné věci zdejší soud dospěl k právnímu názoru, že „v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, dostupného na www.nssoud.cz). Analogicky, a zcela v souladu s výše citovaným rozsudkem, i v tomto případě, s ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem

je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení, které bylo vydáno v důsledku nesplnění poplatkové povinnosti stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto po zvážení všech okolností případu dospěl k závěru, že opětovné nesplnění této povinnosti nelze považovat za překážku, jež by bránila posouzení kasační stížnosti a vydání meritorního rozhodnutí.

Předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti, zastavil-li řízení o kasační stížnosti ze dne 25. 10. 2006 proti usnesení o zastavení řízení o žalobě. Krajský soud v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem, neopomenul žádné procesní kroky, které mu zákon ukládá, a naopak využil všech procesních prostředků, aby stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech. V souvislosti s námitkou stěžovatele, že jeho sociální situace je krajskému soudu známa, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel na výzvu soudu nedoložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry a na výzvy soudu reagoval jednoznačně negativně.

Námitka stěžovatele ohledně nedostatku právní subjektivity obou účastníků řízení je rovněž nedůvodná. Způsobilost být účastníkem řízení (procesní subjektivitu) má každý, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti, tj. kdo je subjektem práva hmotného (právní subjektivita). Protože právní subjektivita fyzické osoby vzniká narozením a zaniká smrtí, nelze mít ve vztahu ke stěžovateli o její existenci sebemenší pochybnosti. V důsledku toho má způsobilost být účastníkem řízení (§ 33 odst. 2 s. ř. s.) a také procesní způsobilost (§ 33 odst. 3 s. ř. s.), když z obsahu spisu nevyplývá, že by stěžovatel neměl způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Otázka existence právní subjektivity správního orgánu je v daném řízení nepodstatná, neboť s. ř. s. výslovně v obecných ustanoveních správním orgánům přiznává způsobilost být účastníkem řízení (§ 33 odst. s. ř. s.). V dané věci byla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu a v souladu s ust. § 69 s. ř. s. je tudíž žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, tj. Magistrát města Plzně. S ohledem na výše uvedené není proto pochyb ani o tom, že i žalovaný Magistrát města Plzně je způsobilý být účastníkem soudního řízení.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Magistrátu města Plzně žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu